

BUKS – Tidsskrift for Børne- og Ungdomskultur

Nr. 72 2026 • Årgang 42 • ISSN online/tryk 2446-0648/ 0907-6581 • www.buks.dk

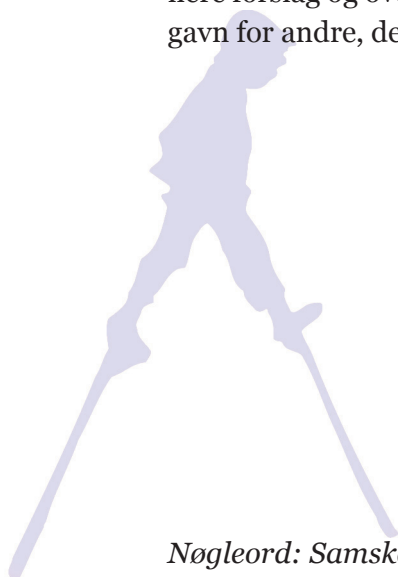
Mette Vedel Kiilerich

Knogler uden kød

– Museum Odenses indledende erfaringer med en børnebestyrelse

Resumé

I denne artikel præsenteres Museum Odenses seneste års arbejde med etablering og facilitering af museets første børnebestyrelse. Artiklen gennemgår den historiske og værdimæssige baggrund for nedsættelsen af børnebestyrelsen og skitserer de indledende erfaringer med samskabelse med børn på et strategisk og beslutningsmæssigt niveau. Slutteligt præsenteres flere forslag og overvejelser, som var til stor gavn for museet, og som forhåbentligt kan være til gavn for andre, der ønsker at samskabe med børn.

Nøgleord: Samskabelse; fællesskab; leg; indflydelse.

Introduktion

Klokken er næsten 16.00 en kold eftermiddag i februar, og det er allerede dunkelt i den gamle gård på bymuseet TID – Museum for Odense. Børn- og Ungechef Mette Kiilerich småløber ind i gården med børnene Najla, Juan, Eva og Shekha i hælene. Hun vender sig om og råber: »Kom så, kom så – men det er forbudt at falde på brostenene!« Børnene smiler, og øjeblikket efter bliver de budt velkommen af fire andre børn, der åbner døren fra Museum Odenses reception. Én af dem, Shamaila, råber glad: »I kommer for sent! Vi er gået i gang.«

Gensynsglæden blandt de otte børn er stor, og alle kender de følgende rutiner. Der er chips og slik, der skal i skåle, og vand, der skal bæres ned. Lyset i Biblioteket, som er et af museets interne mødelokaler, skal tændes på en hemmelig kontakt på underetagen. Vigtigst af alt skal Børn- og Ungechefen mindes om sine løfter: at der denne gang skal være tid til dåseskjul i gården, og ikke mindst at der til næste og sidste vintermøde altså også skal være sodavand! Det er børnebestyrelsens næstsidste mødegang i den første serie af bestyrelsesmøder. Børnene har blandt andet udarbejdet ny skiltning til én af museets udstillinger, lavet en introduktionsvideo til voksenbestyrelsen, og med deres spørgsmål, ideer og kritiske blik har de givet museet ubeskriveligt værdifulde indsigter. Disse forsøges nu beskrevet her.

I denne artikel præsenteres Museum Odenses børnebestyrelse, de håb og ambitioner hos museet, der ligger til grund for dens stiftelse, samt de spæde, indledende erfaringer, der er indsamlet efter de første møder.

Museum Odenses børnebestyrelse

Museum Odenses børnebestyrelse blev konstitueret i december 2024 i samarbejde med BoligSocialt Hus. Børnebestyrelsen består af otte børn: Juan, Eva, Shekra, Shamaila, Nisa, Onur, Najla og Anisa.

Museum Odense havde indledt kontakten til BoligSocialt Hus, der er en organisation, som har til formål at bygge bro mellem udsatte boligområder i Odense og den øvrige by. Håbet var, at et samarbejde med dem kunne styrke museets arbejde med børn i udsatte områder, blandt andet gennem deres hjælp til nedsættelse af børnebestyrelsen. Familievejlederne viste sig heldigvis at dele museets ønske og kommunikerede hurtigt og effektivt muligheden om at deltage i en bestyrelse ud til de mange familier. I ét boligområde sprang fire børn til med det samme, i et andet kom Mette Kiilerich ud og mødte nogle familier, der ønskede at høre mere. Til mødet indledte en dreng ved navn Juan med høfligt at erklære, at han mente, at museer var kedelige, og at han derfor ikke var interesseret. Denne holdning blev naturligvis godtaget, hvorefter konceptet blev præsenteret for børn og forældre. Flere børn takkede ja, og slutteligt spurgte Juan, om han også måtte deltage i et enkelt møde, inden han bestemte sig. Juan har siden deltaget i alle møderne, og hans bidrag har været indsigtsgivende og til stor hjælp.

BoligSocialt Hus viste sig i det hele taget at være en frugtbar samarbejdspartner i nedsættelsen af en børnebestyrelse. Blandt de otte børn er der både børn, som hyppigt og trygt benytter sig af museer med deres familie, og børn, der sjældent besøger museer og som har tæt på ingen fortrolighed med museernes indforståede sociale koder. Dermed er der en bred repræsentation i bestyrelsen, hvilket giver møderne en konstruktiv dynamik. Nogle af børnene tør gå forrest, når det gælder nye ideer og tiltag i museerne, fordi de føler sig trygge i den gængse museumsetikette. Andre af børnene kan med deres ideer og undren bryde rammerne for den traditionelle museumstænkning og hjælpe gruppen som helhed med at identificere netop de indforståede selvfølgeligheder, der inviterer nogle gæster ind i museets

rum og holder andre ude. Må børn spørge og lade sig begejstre? Må de gå alene rundt? Er der steder på museet, hvor de må lege? Hvorfor ligger der døde mennesker på museet, og hvorfor i alverden er der ikke kød på deres knogler?

Børnebestyrelsens samarbejde er forankret hos Børn- og Ungechefen, da dens primære formål er at udvide samskabelse med børn til også at foregå på et strategisk og ledelsesmæssigt niveau i museet. Inddragelsen af børns perspektiver og ideer gennem samskabelse har igennem flere år løftet Museum Odenses øvrige udviklingsarbejde, og derfor ligger et børnebestyrelsesformat, der kan præge både mindre og større ledelsesbeslutninger positivt, i naturlig forlængelse heraf. Inden bestyrelsens nedsættelse blev det derfor besluttet, at den skulle have del i mindst ét punkt i museets kommende strategi, der skal gælde fra 2027. Desuden skal den udarbejde ét punkt i museets årlige handlingsplan og derudover varetage større og mindre formidlingsopgaver i Museum Odense.

Museum Odense omfatter H.C. Andersens Hus, Den Fynske Landsby, Carl Nielsen Museet og TID – Museum for Odense. Bestyrelsens arbejde går, ligesom Børn- og Ungechefens, på tværs af museerne, men kan kun have ét museum som sit fokus i den enkelte opgave. Når børnebestyrelsen er på arbejde, bærer de personalekort og nøglekæder, der tydeligt signalerer deres værd og mandat som kollegaer i museet. De bliver godt modtaget af museets øvrige medarbejdere, og flere har allerede efterspurgt deres input og ekspertise.

I den første møderække mødtes bestyrelsen hver anden torsdag fra kl. 15.45 til 17.30. Efterårsmøderne afholdes med samme frekvens, men mødernes længde er, efter børnenes insisterende ønsker, blevet en time længere.

Den nuværende børnebestyrelse vil efter planen fortsætte halvandet år endnu, hvorefter nye børn i nye sammensætninger skal overtage deres plads. Det er museets håb, at en variation i bestyrelsens form og rekruttering vil føre til, at museet kan fortsætte med at opdage og inddrage mange nye børneperspektiver i museumsarbejdet.

Baggrunden for oprettelsen af børnebestyrelsen

Gennem flere år har samskabelse været et essentielt element i en stor del af Museum Odenses udvikling af formidling til børn, unge og børnefamilier. Nye undervisningsforløb, nye aktiviteter for børnefamilier og i de senere år også nye udstillinger har fået deres endelige form takket være de mange børn og deres voksne, som har ideudviklet, testet og justeret i samarbejde med museets faginspektører.

Også slutprodukterne, som f.eks. et undervisningsforløb, har samskabelse som en af de metoder, museets formidlere møder børnene med. Det giver mulighed for, at det enkelte barn og den enkelte gruppes interesser, forståelseshorisont og overskud kan påvirke undervisningsforløbet form og karakter, hvilket i sidste ende betyder, at flest mulige børn får et godt og givende besøg på museet. Dette er en erfaring, som museet i øvrigt tidligt gjorde sig, netop i et samskabende udviklingsarbejde af ny undervisning.

Museet har valgt at arbejde aktivt med samskabelse ud fra en tro på, at det bidrager positivt til værdien af mødet med museet. Der er desværre bred dokumentation for, at børns trivsel og fællesskabsfølelse generelt er dalende og i fare (Madsen et al., 2022). Samtidig står det klart, at gode, trygge museumsoplevelser kan understøtte individers, grupper og samfunds personlige, sociale, fysiske og intellektuelle velvære (Falk, 2021). Det er en grundlæggende værdi og en rettesnor for Museum Odense, at museer har pligt til at benytte deres potentiale til at styrke børn og unges kulturelle selvværd og følelse af fællesskab, og dermed give dem

del i de fordele, der følger med. Museer er blandt de institutioner, hvis budskaber nyder flest menneskers tillid. Dem, der træder ind over museets tærskel og lykkes med deres besøg, føler sig fysisk og psykisk trygge, velinformerede og ofte også en god social oplevelse rigere. Oplevelserne åbner muligheden for perspektivering og for en positionering i verden, som kan bidrage til en følelse af fællesskab (Falk, 2021). Dem, der holder sig væk, gør det sjældent, fordi de ikke stoler på museernes budskaber. De gør det derimod, fordi de ikke stoler på, at museers sociale rum også tilhører dem. Derfor er holdningen i Museum Odense, at en af museernes fornemmeste opgaver er at give så mange børn og unge som muligt en oplevelse af at lykkes i museernes fysiske rammer. De skal opleve, at deres spørgsmål og perspektiver er relevante og velkomne, og at både de og deres medbesøgende har et positivt udbytte i kraft af netop deres deltagelse. Samskabelse er et af de essentielle greb, der, hvis det udføres kompetent, netop kan sikre, at flere børn og voksne færdes trygt og nysgerrigt i museernes udstillinger og aktiviteter, og at museerne med tiden får en bredere appel.

Det er Museum Odenses håb og ambition, at brugen af samskabelse på et strategisk og beslutningsmæssigt plan i museets arbejde vil kvalificere mulighederne for børnenes tidlige, gode museumsoplevelser. Hvis det skal lykkes, skal det, ligesom alt andet samskabelse, udføres dygtigt, reflekteret og med tydelige og trygge rammer for alle parter.

Erfaringer med børnebestyrelsen

Børnebestyrelsen blev altså nedsat på baggrund af en solid erfaring med samskabelse og med en klar ide om, at det skulle bidrage til at skabe tidlige, gode museumsoplevelser for en bred målgruppe. Inden børnebestyrelsen blev nedsat, havde museet sikret, at børnebestyrelsens rammer og præmisser var på plads og tydeligt kunne kommunikeres til børnene, deres forældre og de tilknyttede familievejledere. Med udgangspunkt i Lene Tanggaard og Josefine Dilling Linnebergs forskningsrapport om samskabelse *Co-Creation – samskabelse med børn i fokus* (2019) blev initiativ, rollefordeling og formål defineret fra begyndelsen. Museum Odense var initiativtager, da museet havde et behov for at få børns, både brugeres og ikkebrugeres, perspektiv på såvel strategiske valg som mulige handlinger og visse formidlingsrelaterede beslutninger.

Rollefordelingen skulle sikre, at børnene kunne have indflydelse på afgrænsede områder som justering af en udstilling og produktion af en video til den voksne bestyrelse. Herudover ville Børn- og Ungechefen lade børnenes betragtninger spille ind i ledelses- og strategiarbejdet i det omfang, det var muligt og relevant. Rollefordelingen havde i børnebestyrelsen, som i al Museum Odenses øvrige samskabelse, også en enorm betydning i forbindelse med de enkelte møder, samtaler og aktiviteter med børnene, hvilken uddybes i de konkrete erfaringer nedenfor.

Over for børnene lød budskabet fra begyndelsen: »Vi har brug for jeres hjælp. Vi har brug for at høre, hvad I tænker og mener, og vi har brug for, at vi sammen får nye ideer. Vi kan ikke love jer, at alle jeres ideer bliver til noget. Vi kan love jer, at vi vil lytte nysgerrigt til alt, hvad I siger, og at I må sige alt, hvad I tænker. Nogle af jeres ideer kan vi bruge med det samme, mens andre måske vil blive brugt, når vi udvikler andre ting i fremtiden.«

I den første møderække prioriteredes tryghed, leg og klare rollefordelinger. Det er vores opfattelse, at dette var afgørende for udbyttet af det første halve år med en børnebestyrelse. De greb, der var i fokus for at skabe netop dette, og som uden tvivl kan justeres, forfines

og udvikles, kan opsummeres i følgende overskrifter: Forskellige voksenroller i forskellige aktiviteter, Leg som samskabelsesgreb og Begrænset planlægning og bevidst kontroltab.

Forskellige voksenroller i forskellige aktiviteter

For at gøre børnene så trygge og villige som muligt i forhold til at dele deres ideer og bidrag, var der et stort fokus på tydelige roller og rolleskift til alle møderne. Alt efter om Børn- og Ungechefen positionerede sig som den informerende, den forhandlende, den faciliterende eller den legende, tildeltes børnene automatisk modsvarende roller. Vigtigt var det, at formål og rollefordeling var tydelig, og at dette ikke var til forhandling. Omvendt var alt til forhandling og muligt at udforske, når det handlede om børnenes tanker og ideer. For hurtigt at opnå en fællesskabsfølelse var der brug for en legende stemning, og her skulle en mere ubesværet position i spil. Omvendt kunne der hverken leges eller dikteres, når det gjaldt børnenes tanker.

I begyndelsen af hvert møde blev børnene mindet om, at: »Nogle gange skal I lytte til mig. Det kan være, når jeg skal fortælle jer om en aktivitet eller om museet. Andre gange skal vi lege. Det skal vi for at lære hinanden bedre at kende, og fordi der kan opstå gode ideer og spændende tanker, når vi leger og griner sammen. Der vil også være gange, hvor det handler helt og aldeles om jeres tanker, og hvor jeg har brug for at vide, hvad I mener. Jeg skal nok sige til, hvornår vi skal hvad, så I aldrig er i tvivl«. Det enkelte rolleskift blev herefter italesat i stil med »Nu skal I lytte, og bagefter vil jeg gerne høre, hvad I tænker«, »Sidst foreslog I, at vi skulle finde nogle gode lege, der passer til udstillingen. Derfor skal vi i dag afprøve nogle af jeres forslag. Når vi har leget, vil jeg gerne høre, hvad I tænker om legene, og om I fik nye ideer undervejs«.

Det kan ligne en selvfølge, og det kan lyde nemt, men det kan være svært i praksis at være tro mod de forskellige roller i de forskellige situationer. F.eks. er den faciliterende voksenrolle, hvor det handler om børnenes tanker og bidrag, ofte kontraintuitiv, indtil man har mærket dens effekt på børnenes deltagelse. Voksne fristes ofte af at stille spørgsmål, som de kender svaret på, for at få børn i tale. »Ved I, hvad det her er?« eller »Hvor mange eventyr skrev H.C. Andersen?«. Men når den voksne allerede kender svaret, etableres en usagt kontrakt, hvor børnene skal gætte, hvad den voksne tænker. Det vil de fortsætte med, når der efterfølgende stilles indholdsmæssigt åbne spørgsmål. Hvis der omvendt stilles åbne spørgsmål, er det til gengæld vigtigt ikke at forholde sig vurderende til børnenes svar, at give dem feedback på svarets korrekthed ved f.eks. at sige: »Helt rigtigt, det var godt tænkt«, »Det var et meget spændende svar!« eller »Ah, så du mener, at vi hellere skulle gøre sådan og sådan?« Disse vaner kommer som regel af gode intentioner, men er endnu engang med til at vise børnene, at den voksne enten gerne vil et specifikt sted hen i samtalen, eller at nogle svar er bedre end andre. Handler det om børnenes tanker, er det ofte tilstrækkeligt, hvis ikke bedst, at kvittere for alle svar med en venlig »tak«. Samtale- og spørgeteknikker som disse blev brugt konsekvent som rollefordelingsværktøjer i samværet med børnebestyrelsen og var medvirkende til frugtbare og ganske ærlige samtaler med børnene allerede tidligt i forløbet.

Leg som samskabelsesgreb

Leg var en essentiel del af børnebestyrelsesmøderne og havde flere funktioner. Først og fremmest havde den til formål at vise, at Børn- og Ungechefen gerne ville opleve alle børnenes facetter og ikke blot deres mere skolede sider. Derudover førte den børnene sammen og gjorde dem trygge ved hinanden. Legen blev brugt i sin rene form, når der blev leget som opvarmning og afslutning, men også ved undervejs i opgaveløsningerne at have en legende tilgang, hvor drillerier og input, der hackede præmissen for opgaven, blev budt velkomne og brugt konstruktivt i arbejdet. Det var vigtigt for børnebestyrelsens arbejde, at børnene kendte hinanden og turde tale højt, frit og forkert i hinandens påhør. Derfor blev de fleste møder indledt med diverse opvarmningslege, der aktiverede både fantasi og lattermuskler. Top-7 blev en favorit og en fast genganger til møderne. Legen er enkel, men dens effekt kan være stor. Børnene skulle stille sig op foran hinanden og på skift modtage en kategori, inden for hvilken de skulle nævne syv ting på syv sekunder. Det var ofte, hvis ikke altid, umuligt. Den vigtigste regel i legen var imidlertid, at selvom det var umuligt, skulle de sige noget alligevel en gang i sekundet. Det blev ofte til sjove og fantasifulde udråb: Shekra fik kategorien »Ude i skoven« og råbte straks: »Skov! Træer! Skov! Nej! Vent. Stol! Shit!« til resten af gruppens og hendes egen store fornøjelse. Ud over at løsne op i krop og sjæl havde Top-7 en helt særlig funktion. Alle børnene stod på skift foran de andre børn og Børn- og Ungechefen og sagde noget skrupforkert uden, at det føltes hverken farligt eller ubehageligt. Denne tryghed tog de ofte med sig over i andre diskussioner, og de holdt sig sjældent tilbage med at dele ideer, spørgsmål og tanker.

Andre gange blev børnene bedt om at vurdere en udstilling ud fra hvilke lege, der var mulige i den. Stille-gemmeleg i udstillingen *Byens liv* faldt hurtigt i børnenes smag, ikke mindst fordi de mente, at den ville få gæster til at opdage kroge i udstillingen, som man ellers kunne risikere at gå forbi. Også her havde legen funktion af ikke kun opvarmning og fællesskab, men også af at åbne børnenes øjne for potentialer i udstillingen.

At bruge leg som opvarmning og som samskabelsesgreb i udviklingsarbejdet krævede overskud og plads i planlægningen, men var et vigtigt greb at have på plads, da børnenes ærlige og oprigtige input var et vigtigt formål med børnebestyrelsens bidrag.

Begrænset planlægning og bevidst kontroltab

De mange mødegange skulle have mange huller og plads til ikke-planlagte aktiviteter og drøftelser. Ét af formålene med børnebestyrelsen var at bringe nye bidrag til museets kommende strategiarbejde, og derfor var der i sagens natur behov for plads og improvisation, så børnenes ønsker og indspark kunne skabe nye retninger, som Børn- og Ungechefen ikke på forhånd vidste, at museet skulle fordybe sig i. Havde møderne været for planlagte på forhånd, kunne strategidelen af arbejdet have smagt af pseudoinddragelse og dermed ikke været tro mod selve tanken med børnebestyrelsen. Derudover tog selv de planlagte aktiviteter ofte en drejning, og improvisation var jævnlige i spil, når en særlig interesse eller et mønster viste sig værdifuldt at gå videre med. Det var f.eks. en af Børn- og Ungechefens indledningsvise antagelser, at børnene ville have en særlig interesse i at udvikle lege og aktiviteter for andre børn, og de planlagte aktiviteter i børnebestyrelsen var formet ud fra den antagelse. Det viste sig imidlertid hurtigt, at børnene var betydeligt mere optagede af at udtænke aktiviteter, der kunne engagere voksne og børn sammen. Denne interesse og insisteren på det fælles sociale rum mellem børn og voksne blev derfor, med udgangspunkt i ændring af et af mødernes

dagsorden, til en lang og engageret drøftelse om museets retning og prioritering. Børn mangler nemlig, ifølge børnebestyrelsen, flere aktiviteter med deres voksne, hvor de voksne er lige så interesserede og engagerede som børnene. Dette budskab fra børnene var ikke alene overraskende, men bidrog også til, at andre brikker faldt på plads i noget af museets øvrige udviklingsarbejde med børn og unge. Nu er dette således en central pointe i museets samlede arbejde på Børn- og Ungeområdet.

Kontroltab som disse kan i begyndelsen opleves, som om noget er mislykket og som grænseoverskridende. Men i den reelle og ligeværdige samskabelse med børn, bør der altid være en grad af kontroltab og en nysgerrighed på processen. Hvornår spørger børnene om noget helt andet end det forventede? Hvad overrasker i deres begejstring og fravalg? Og hvilke værdifulde opdagelser ligger gemt i de situationer, hvor det kan synes svært at finde fælles fodslag?

Rundt om disse tiltag og erfaringer tog det ene møde det andet, og børnene blev gennem lege og fælles opgaver trykke ved hinanden og Børn- og Ungechefen. Som forløbet skred frem, viste børnene i stigende grad tegn på ikke at være optaget af, hvad Børn- og Ungechefen gerne ville høre, men hvad de selv og hinanden mente. Ideerne var mange, store og små, og handlede ofte om at gøre det sjovere og nemmere for børn at besøge museerne med deres voksne. Flere gange opstod der fine opmærksomhedspunkter i samtalerne, hvor de børn, der havde et mindre kendskab til museer, tilkendegav forskellige antagelser, der viste sig at være til stor gavn for gruppens arbejde. Efterhånden som alle børnene erfarede, at deres individuelle perspektiver var værdifulde og velkomne i gruppen, var der kun få grænser for mængden af gode pointer, der kunne dukke op i bestyrelsesmødernes mange drøftelser. »Børn vil gerne lege selv, men de vil også gerne mærke, at deres mor og far synes, at noget er spændende!«, »Vi skal have et advarselsskilt, for det kan være pinligt at se den udstilling sammen med sine forældre!«, »Jeg tror, at der er mange børn og voksne, der ikke ved, at museer også er for børn«, »Vi er nødt til at fortælle gæsterne, hvordan kødet er forsvundet fra menneskenes knogler!«

Disse pointer og mange flere har allerede ført til konkrete tiltag i museets arbejde. En ny serie af skilte er på vej til én af TID's permanente udstillinger: *Byens liv*. Her introduceres gæsterne for børnebestyrelsens tanker om uhyggelige, sjove og spændende steder i udstillingen, og udstillingens fortællinger åbnes op med udgangspunkt i børnenes interesser og perspektiver. Skiltene byder også på forslag til sjove lege, heriblandt »stille-gemmeleg«, der giver gæsterne mulighed for at opdage steder og genstande i udstillingen, de under andre omstændigheder måske var gået forbi. Skiltene er dermed ikke blot specifikke, børnerettede tilføjelser i formidlingen, men også et signal om, at børns perspektiver, spørgsmål og tolkninger er velkomne i udstillingen, og at der er flere rigtige måder at indtage udstillingen på.

Afrunding

Ovenfor er Museum Odenses indledende erfaringer med børnebestyrelsesarbejdet samt de første værdifulde indsigter, som samarbejdet har frembragt, forsøgt beskrevet. En vellykket første børnebestyrelsessæson er overstået, og spørgsmålene melder sig. Hvordan fortsættes arbejdet bedst muligt mod nye erkendelser og opdagelser, som museerne ikke vidste, de havde brug for? Hvilke spørgsmål skal stilles for fortsat at lade børnene udfordre og flytte museernes arbejde?

I det kommende år skal børnebestyrelsens arbejde udvides til blandt andet at møde og hjælpe flere af museets teams med at vurdere, evaluere og udvikle diverse tiltag. Det drejer sig om flere udstillingskoncepter, undervisningsmaterialer og aktiviteter for familier. Børnene skal altså møde og arbejde med kollegaer fra flere teams, herunder teams, der af gode grunde ikke har den samme erfaring med inddragelse og samskabelse. Dermed udvides Børn- og Ungechefens opgave med også at indbefatte facilitering af samarbejder mellem børnebestyrelsen og andre kollegaer, hvilket med garanti vil bibringe samskabelsesdimensionen nye, gode spørgsmål, som museet ser frem til at dele. Derudover skal Museum Odenses nye Børn- og Ungestrategi finde sin endelige form, hvilket betyder, at også børnebestyrelsens endelige bidrag til strategien skal formuleres. Det bliver spændende, sjovt og udfordrende at facilitere og bevare børnenes bidrag i en proces, hvor mange kollegaer, herunder Museum Odenses voksenbestyrelse, skal ind over, før den endelige strategi ligger klar.

Referencer

- Benn, C. L., et al. (2018). *Gutter, vi skal altså holde sammen, ellers bliver vi nakket! Perspektiver på tweens, trivsel og fællesskaber*. Center for Ungdomsstudier.
- Falk, J. H. (2021). *The value of museums: Enhancing societal well-being*. Bloomsbury Publishing.
- Madsen, K. R., et al. (2023). *Skolebørnsundersøgelsen (2022). Helbred, trivsel og sundhedsadfærd blandt skoleelever i 5., 7. og 9. klasse i Danmark (Rapport)*. Statens Institut for Folkesundhed, SDU.
- Tanggaard, L., & Linneberg, J. D. (2019). *Co-creation – samskabelse med børn i fokus*. CoC Playful Minds.

Biografi

Mette Vedel Kiilerich er Børn- og Ungechef ved Museum Odense. Hun er cand.mag. i Kultur og Formidling og stod tidligere i spidsen for udvikling og drift af Læringsuniverset i H.C. Andersens Hus, som i 2022 vandt DASA-Awarden – The European Museum Academys pris, der årligt tildeles det museum i Europa, der bedst kombinerer udstilling og læring. Hun har udviklet flere undervisningsforløb og aktiviteter for børn, unge og børnefamilier i flere museer og har stor erfaring med samskabelse med børn.